

Sygn. akt IV U 497/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Patrycja Czarnik

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2013 roku w Tarnowie na rozprawie

odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 20 marca 2013 roku nr (...)

w sprawie J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o wyrównanie świadczenia

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 497/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 14 czerwca 2013 r.

W dniu 14 listopada 2012 r. J. K. wystąpiła do organu rentowego ze skargą o wznowienie postępowania zakończonego wydaniem decyzji z dnia 11 października 2011 r. o wstrzymaniu wypłaty emerytury, domagając się jej uchylenia, a w konsekwencji wypłaty zaległych świadczeń za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. wraz z ustawowymi odsetkami w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12.

Decyzją z dnia 20 marca 2013 r., nr (...)- (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie art. 151 § 1 k.p.a., odmówił J. K. uchylenia decyzji z dnia 11 października 2011 r. w części, w jakiej decyzja ta zawiesza, na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 257, poz. 1726 i z 2011 r.

nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (D. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), prawo do emerytury za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12, został ogłoszony w dniu 22 listopada 2011 r. i z tym też dniem utracił moc prawną art. 28 ustawy z dnia 16

grudnia 2010 r. W związku z tym, że w wyroku, jak i w jego uzasadnieniu Trybunał Konstytucyjny nie wskazał innej daty utraty mocy prawnej wskazanego wyżej przepisu- w ocenie organu rentowego- orzeczenie to nie ma zastosowania do przypadającego przed dniem 22 listopada 2012 r. okresu zawieszenia emerytur na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r.

Odwołanie od tej decyzji wniosła J. K., domagając się jej zmiany, uchylenia decyzji z dnia 11 października 2011 r., a w konsekwencji wypłaty zaległych świadczeń za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. wraz z ustawowymi odsetkami.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Wskazał ponadto, że ubezpieczona nabyła wprawdzie prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r., ale nie mieści się

w kręgu osób, co do których Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

J. K. urodziła się (...)r.

Od 1 września 1990 r. do nadal odwołująca jest zatrudniona w Powiatowym Urzędzie Pracy w B. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze godzin, ostatnio na stanowisku kierownika działu.

dowód:

- wniosek o emeryturę z dnia 20.10.2008 r.- k. 1 akt ZUS,
- zaświadczenia zakładu pracy z dnia: 02.03.2010 r. i 27.02.2013 r.- k. 99, 194 akt ZUS,

W dniu 20 października 2008 r. J. K. wystąpiła do organu rentowego z wnioskiem o emeryturę. Decyzją z dnia 29 października 2008 r. ZUS Oddział w N. przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury od dnia 14 października 2008 r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Jednocześnie, zawiesił wypłatę świadczenia z uwagi na kontynuowanie przez wnioskodawczynię zatrudnienia. W decyzji tej organ rentowy zaznaczył, że w celu podjęcia wypłaty emerytury należy przedłożyć w Oddziale ZUS świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do świadczenia.

dowód:

- wniosek o emeryturę z dnia 20.10.2008 r.- k. 1 akt ZUS,
- decyzja ZUS z dnia 29.10.2008 r.- k. 35 akt ZUS,

Decyzją z dnia 6 kwietnia 2009 r. ZUS Oddział w N. ponownie ustalił wysokość przysługującej J. K. emerytury od dnia 1 marca 2009 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, oraz podjął wypłatę tego świadczenia.

dowód:

- wniosek z dnia 31.03.2009 r.- k. 43 akt ZUS,
- decyzja ZUS z dnia 06.04.2009 r.- k. 57 akt ZUS,

Kolejnymi decyzjami organ rentowy dokonywał rozliczenia emerytury w związku z osiąganym przez odwołującą przychodem oraz przeliczał wysokość świadczenia w związku ze zmianą stażu pracy.

dowód:

- decyzje ZUS z dnia: 22.02.2010 r., 17.02.2010 r., 22.03.2010 r., 07.05.2010 r., 11.03.2011 r., 14.03.2011 r. i 04.04.2011 r.- k. 83, 87, 101, 133, 138, 140, 161 akt ZUS,

Decyzją z dnia 11 października 2011 r. ZUS Oddział w T. z urzędu wstrzymał od dnia 1 października 2011 r. wypłatę J. K. emerytury z uwagi na kontynuowanie przez nią zatrudnienia. W decyzji tej organ rentowy zaznaczył, że w celu podjęcia wypłaty świadczenia należy przedłożyć w Oddziale ZUS świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do świadczenia.

dowód:

- decyzja ZUS z dnia 11.10.2011 r.- k. 168 akt ZUS,

W dniu 14 listopada 2012 r. J. K. wystąpiła do organu rentowego ze skargą o wznowienie postępowania zakończonego wydaniem decyzji z dnia 11 października 2011 r. o wstrzymaniu wypłaty emerytury, domagając się jej uchylenia, a w konsekwencji wypłaty zaległych świadczeń za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. wraz

z ustawowymi odsetkami w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12. Zaskarżoną decyzją z dnia 20 marca 2013 r. ZUS Oddział w T. odmówił ubezpieczonej uchylenia decyzji z dnia 11 października 2011 r.

w części, w jakiej decyzja ta zawiesza, na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku

z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, prawo do emerytury za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r.,

K 2/12, został ogłoszony w dniu 22 listopada 2011 r. i z tym też dniem utracił moc prawną art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. W związku z tym, że w wyroku, jak i w jego uzasadnieniu Trybunał Konstytucyjny nie wskazał innej daty utraty mocy prawnej wskazanego wyżej przepisu- w ocenie organu rentowego- orzeczenie to nie ma zastosowania do przypadającego przed dniem 22 listopada 2012 r. okresu zawieszenia emerytur na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r.

dowód:

- pismo z dnia 14.11.2012 r.- k. 178 akt ZUS,
- decyzja ZUS z dnia 20.03.2013 r.- k. 195 akt ZUS,

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów.

Sąd pozytywnie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego. Dokumenty urzędowe stanowiły zatem dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.), zaś dokumenty prywatne dowód tego, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.).

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołanie od zaskarżonej decyzji ZUS Oddział w T. z dnia 20 marca 2013 r. podlega oddaleniu.

W niniejszej sprawie ubezpieczona domagała się wznowienia postępowania zakończonych decyzją ZUS Oddział w T. z dnia 11 października 2011 r. i uchylecia tej decyzji w całości, a w konsekwencji wypłaty emerytury od 1 października 2011 r. do

21 listopada 2012 r. wraz z ustawowymi odsetkami.

Badając kwestię zasadności żądania wznowienia postępowania administracyjnego w sprawie decyzji organu rentowego z dnia 11 października 2011 r., którą ZUS wstrzymał od dnia 1 października 2011 r. wypłatę J. K. emerytury z uwagi na kontynuowanie przez nią zatrudnienia podnieść należy, że podstawę prawną takiego rozstrzygnięcia organu rentowego, poza przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), stanowił przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. nr 257, poz. 1726). Zasadnicze znaczenie miało zaś dodanie z dniem 1 stycznia 2011 r. do ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS art. 103a, zgodnie z którym prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Na mocy art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. nowy art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS znalazł zastosowanie do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, poczynając od 1 października 2011 r. Z uwagi na taką regulację, decyzją z dnia 11 października 2011 r. organ rentowy wstrzymał od 1 października 2011 r. wypłatę J. K. emerytury z uwagi na kontynuowanie przez ubezpieczoną zatrudnienia.

W wyroku z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12, Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, umarzając postępowanie w pozostałym zakresie (Dz. U. z 2012 r. poz. 1285).

Ubezpieczonej służyło zatem prawo wystąpienia do organu rentowego ze skargą o wznowienie postępowania administracyjnego zakończonych wydaniem decyzji z dnia 11 października 2011 r. o wstrzymaniu od 1 października 2011 r. wypłaty emerytury.

Jak wskazano w uzasadnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 listopada 2012 r., K 2/12, problemem w tej sprawie było ustalenie, czy ustawodawca mógł na podstawie art. 28 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 r. rozciągnąć stosowanie

art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS- przepisu ustalającego nową treść ryzyka emerytalnego- na sytuacje przeszłe, tj. wobec osób, które już nabyły prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r., czyli

w czasie obowiązywania regulacji niezawierającej wymogu rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą dla uzyskania świadczenia emerytalnego. W Polsce kilkakrotnie była zmieniana treść ryzyka emerytalnego. Na gruncie ustaw emerytalnych obowiązujących do 31 grudnia 1998 r. ustawodawca stosował konstrukcję ryzyka emerytalnego jako prawa do zaprzestania pracy. W ustawie o emeryturach i rentach z FUS w pierwotnej wersji (od 1 stycznia 1999 r.) obowiązywała koncepcja, że świadczenie emerytalne przysługuje po osiągnięciu odpowiedniego wieku (oraz udowodnieniu wymaganego stażu pracy). Nie było przepisu przewidującego zawieszenie prawa do emerytury ze względu na kontynuowanie przez osobę, która nabyła to prawo, pracy

u dotychczasowego pracodawcy. Ustawą z dnia 21 stycznia 2000 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 9, poz. 118) ustawodawca dodał do art. 103 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS ust. 2a, wprowadzając obowiązek uprzedniego rozwiązania stosunku pracy w celu realizacji prawa do emerytury. Od 1 lipca 2000 r. (data wejścia w życie art. 103 ust. 2a ustawy) nierozwiązanie stosunku pracy powodowało, że prawo do świadczenia mogło zostać ustalone, ale nie mogło zostać zrealizowane (zostało zawieszona). Art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS został uchylony mocą art. 37 pkt 5 lit. b ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz. U. Nr 228, poz. 1507). Od 8 stycznia 2009 r. treścią ryzyka emerytalnego ponownie było osiągnięcie odpowiedniego wieku. Jak podkreślił Trybunał Konstytucyjny, uchylenie art. 103 ust. 2a ustawy było konsekwencją realizacji programu „Solidarność pokoleń- działania dla zwiększenia aktywności zawodowej osób w wieku 50+”- pakietu działań rządowych zmierzających do zwiększenia zatrudnienia osób po 50 roku życia. Uchylenie powołanego przepisu miało usunąć jedną z barier aktywności zawodowej tych osób. Zgodnie z art. 45 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r., wypłaty zawieszona emerytury dokonywało się na wniosek osoby zainteresowanej, a Zakład Ubezpieczeń Społecznych informował osoby, mające w dniu wejścia w życie ustawy zawieszona prawo do emerytury w trybie art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, o warunkach pobierania świadczeń. Ten stan prawny obowiązywał do 31 grudnia 2010 r. Od 1 stycznia 2011 r. obowiązuje art. 103a, dodany do ustawy o emeryturach i rentach z FUS na podstawie art. 6 pkt 2 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 r., znoszący możliwość pobierania emerytury bez rozwiązywania umowy o pracę z dotychczasowym pracodawcą, na rzecz którego była wykonywana praca bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS objął wszystkich emerytów, a więc nie tylko tych, którzy prawo do emerytury uzyskują od momentu jego wejścia w życie, ale również tych, którzy przeszli na emeryturę wcześniej. Tym samym ustawodawca przesądził, że treścią ryzyka emerytalnego jest prawo do zaprzestania pracy po osiągnięciu wieku emerytalnego, a wyrazem zajścia tego ryzyka jest rozwiązanie stosunku (stosunków) pracy przez ubezpieczonego z pracodawcą (pracodawcami), na rzecz którego (których) wykonywał on pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12, w Dzienniku Ustaw, art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw utracił moc w zakresie,

w jakim przewidywał stosowanie art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. Natomiast art. 103a powołanej ustawy pozostaje nadal w obrocie prawnym i znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w momencie jego wejścia w życie i później, tj. od 1 stycznia 2011 r.

Reasumując, zawieszenie prawa do emerytury z powodu kontynuowania zatrudnienia osobom, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r., narusza zasadę zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa. Trybunał uznał, że rozwiązanie przyjęte przez ustawodawcę w art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw spowodowało, że osoby, które skutecznie nabyły i zrealizowały prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. zostały objęte nową, mniej korzystną dla nich treścią ryzyka emerytalnego. Aby emeryturę nadal pobierać po 1 października 2011 r., musiały one rozwiązać stosunek pracy z dotychczasowym pracodawcą. W przeciwnym razie ich świadczenie emerytalne ulegało zawieszeniu. Oceniając sytuację tych osób z punktu widzenia zasady ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa, należy dojść do wniosku, że gdyby w momencie przechodzenia na emeryturę osoby te wiedziały, że będą musiały przerwać zatrudnienie, żeby uzyskać świadczenie emerytalne, to ich decyzja być może byłaby inna, tzn. nie składałyby wniosku o ustalenie prawa do emerytury i kontynuowały zatrudnienie. Korzystniejsze byłoby bowiem dla nich osiągnięcie wysokiego dochodu ze stosunku pracy niż dużo mniejszej emerytury. Co więcej- późniejsze

złożenie wniosku oznaczałoby wyższe świadczenie emerytalne. Trybunał zwrócił uwagę, że treść ryzyka emerytalnego, w określeniu której ustawodawca ma swobodę, nie powinna być zmieniana w stosunku do osób, które już nabyły i zrealizowały prawo do emerytury. Podkreślił ponadto, że ustawodawca przewidział wprawdzie w art. 194c ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, dodanym ustawą z dnia 10 czerwca 2011 r. o zmianie tej ustawy, możliwość ponownego, korzystniejszego od zasad ogólnych, ustalenia wysokości świadczenia dla osób, które złożyły wnioski o emeryturę w latach 2009-2010, a którym świadczenie zostało zawieszane od 1 października 2011 r., jednakże uzależnił skorzystanie z niej od spełnienia warunku niepobierania zawieszanej emerytury przez 18 miesięcy. Tym samym osoby, które go nie spełnią, mogą wprawdzie przeliczyć wysokość emerytury po rozwiązaniu stosunku pracy, ale na zasadach ogólnych- świadczenie zostanie zatem wyliczone według kwoty bazowej albo średniego dalszego trwania życia na dzień złożenia wniosku, którego mogliby nie składać, gdyby wiedzieli, że zostanie w stosunku do nich zmieniona treść ryzyka emerytalnego.

Mając na uwadze stan faktyczny w niniejszej sprawie, podkreślić trzeba, że ubezpieczona prawo do emerytury nabyła z dniem 14 października 2008 r., a zatem w chwili obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, stanowiącego o zawieszeniu emerytury bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta.

Zgodność z Konstytucją art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS potwierdził TK w wyroku z dnia 7 lutego 2006 r., sygn. SK 45/04, uznając, że art. 103 ust. 2a ustawy jest zgodny z powołanymi przepisami Konstytucji, w tym z art. 2. W uzasadnieniu tego orzeczenia Trybunał stwierdził m.in., że całkowite zawieszenie świadczeń w razie nierozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą nie ma charakteru arbitralnego i nie narusza zasady proporcjonalności, ponieważ odpowiada istocie konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego i ma na celu realizację zadań państwa w zakresie zapewnienia pełnego, produktywnego zatrudnienia. Trybunał podkreślił, że umożliwienie pobierania świadczeń emerytalnych bez przerwania działalności zawodowej wykracza poza konstytucyjny zakres prawa do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego. Zarówno w wyroku o sygn. SK 45/04, jak i w wydanym później wyroku z 27 stycznia 2010 r., sygn. SK 41/07, Trybunał stwierdził, że ustawodawca nie ma obowiązku zapewnienia jednostce świadczeń emerytalnych w sytuacji, gdy decyduje się ona na kontynuowanie pracy zawodowej.

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12, dotyczy tymczasem art. 103a ustawy, który wszedł w życie dopiero z dniem 1 stycznia 2011 r. oraz zawieszenia prawa do emerytury z powodu kontynuowania zatrudnienia osobom, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. Nie znajduje zatem zastosowania w niniejszej sprawie, skoro J. K. prawo do emerytury nabyła z dniem 14 października 2008 r., a tylko wypłatę świadczenia zawieszono z uwagi na kontynuowanie przez ubezpieczoną stosunku pracy. Okoliczność podjęcia wypłaty emerytury po dniu 8 stycznia 2009 r. wiązała się z uchYLENIEM przepisu art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Nie oznacza to jednak, że odwołującej dopiero po dniu 8 stycznia 2009 r. przyznano emeryturę. Prawo do tego świadczenia w/w nabyła z dniem 14 października 2008 r. W związku zaś z tym, że od 1 września 1990 r. do nadal pozostaje ona w zatrudnieniu, decyzją z dnia 11 października 2011 r. ZUS wstrzymał od dnia 1 października 2011 r. wypłatę emerytury z uwagi na kontynuowanie przez J. K. zatrudnienia. W decyzji tej zaznaczył, że w celu podjęcia wypłaty świadczenia należy przedłożyć w Oddziale ZUS świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

W tej sytuacji należało uznać, iż pomimo istnienia okoliczności uzasadniających podstawę wznowienia, skarga ubezpieczonej o wznowienie postępowania administracyjnego nie zasługiwała na uwzględnienie, ponieważ okoliczności te nie miały wpływu na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, które odpowiada prawu.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd orzekł jak

w sentencji wyroku.